

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: Městské služby Ústí nad Labem, příspěvková organizace**, IČ 71238301, se sídlem Panská 1700/23, Ústí nad Labem, zastoupeného JUDr. Jiřím Kadeřábkem, advokátem se sídlem Michalská 4, Litoměřice, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14.5.2012, č.j. 5418/12-1300-506002,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14.5.2012, č.j. 5418/12-1300-506002, se pro vady řízení **zrušuje** a **věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 922,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původně žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 14.5.2012, č.j. 5418/12-1300-506002, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti deseti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Ústí nad Labem na daň z přidané hodnoty ze dne 1.12.2011, a to za zdaňovací období březen 2008, č.j. 311345/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 139 925,- Kč a penále v částce 27 985,- Kč, za zdaňovací období duben 2008, č.j. 311355/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 20 802,- Kč a penále v částce 4 160,- Kč, za zdaňovací období květen 2008, č.j. 311364/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 233 459,- Kč a penále v částce 46 691,- Kč, za zdaňovací období červen 2008,

č.j. 311448/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 30 081,- Kč a penále v částce 6 016,- Kč, za zdaňovací období červenec 2008, č.j. 311453/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 392 512,- Kč a penále v částce 78 502,- Kč, za zdaňovací období srpen 2008, č.j. 311454/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 315 569,- Kč a penále v částce 63 113,- Kč, za zdaňovací období září 2008, č.j. 311461/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 202 763,- Kč a penále v částce 40 552,- Kč, za zdaňovací období říjen 2008, č.j. 311475/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 320 721,- Kč a penále v částce 64 144,- Kč, za zdaňovací období listopad 2008, č.j. 311477/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 226 401,- Kč a penále v částce 45 280,- Kč a za zdaňovací období prosinec 2008, č.j. 311493/11/214913507569, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň ve výši 594 016,- Kč a penále v částce 118 803,- Kč.

Současně se žalobce domáhal zrušení výše uvedených dodatečných platebních výměrů a přiznání náhrady nákladů řízení.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v podané žalobě nejdříve namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Dle žalobce totiž neobsahuje žádné odůvodnění týkající se souvislosti zjištění původně žalovaného a vydání deseti dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty. Dle žalobce obsahuje pouze odůvodnění týkající se stanovení penále za období březen až prosinec 2008. Dle žalobce tak žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje náležitosti dle ustanovení § 116 odst. 2 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Žalobce trval na tom, že původně žalovaný se nevypořádal se všemi důvody, v nichž žalobce spatřoval nesprávnost a nezákonnost prvostupňových rozhodnutí.

Žalobce konstatoval, že mu byla daň z přidané hodnoty doměřena z důvodu údajného porušení § 72 odst. 5 a § 61 písm. d) zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). S tímto žalobce nesouhlasí, dle jeho názoru mu původně žalovaný stanovil povinnosti, které nemají oporu v zákoně o dani z přidané hodnoty. Tím došlo k porušení práv žalobce dle čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, tedy k porušení zásady, že povinnosti (včetně daní) mohou být ukládány toliko na základě zákona. Problematika byla již projednána soudem v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.11.2007, č.j. 15 Ca 144/2006-28, na který odkazuje původně žalovaný, ovšem citace z uvedeného rozhodnutí byla dle žalobce vytržena z kontextu. Žalobce rovněž zdůraznil, že uvedeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí původně žalovaného pro vady řízení a správní soud se tak jen okrajově dotkl podstaty věci samé. Uvedl, že po vydání uvedeného rozsudku si nechal vyhotovit výklad sporných otázek od Ústavu státu a práva AV ČR, ze kterého vyplývá nesprávnost postupu původně žalovaného při uplatňování DPH.

Žalobce trval na tom, že z výkladu Ústavu státu a práva AV ČR vyplývá, že pro posouzení ekonomické činnosti je podstatné postavení subjektu. Žalobce je ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty osobou poskytující služby, takže jeho veškerá činnost je činností čistě ekonomickou. Příspěvek na činnost příspěvkové organizace jakou je žalobce, poskytovaný zřizovatelem, dle názoru žalobce při stanovení DPH nehraje žádnou roli.

Dále žalobce namítl, že postupy a rozhodnutí správce daně jsou ve skutkově stejných věcech rozporuplná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 69 vyplývá, že příspěvek na činnost získal žalobce v roce 2008 již jen na správu a provoz pohřebiště. Pokud tím chtěl původně žalovaný říci, že veškerý příspěvek poskytnutý zřizovatelem měl být určen toliko na správu a provoz pohřebiště, tak tento názor nemá dle žalobce žádné opodstatnění v právním předpise. Jedná se o nový postoj daňových orgánů. Žalobce trvá na tom, že dle § 28 odst. 4 zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), zřizovatel poskytuje příspěvek na provoz své příspěvkové organizace zpravidla v návaznosti na výkony nebo jiná kritéria jejích potřeb. Na základě tohoto ustanovení je dle žalobce zcela jednoznačné, že příspěvek, který poskytuje příspěvkové organizaci zřizovatel, je příspěvkem určeným na celý její provoz a nikoli na jednu z činností. Žalobce trvá na tom, že pro zřizovatele nic nevykonává, a pokud ano, tak na základě mandátní smlouvy, a to vždy za úplatu, jinak vykonává služby pro fyzické popř. právnické osoby za úplatu.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že původně žalovaný vyhodnotil neurčitým způsobem okruh skutečností, které měl žalobce vykonávat jako neekonomickou činnost, kdy v případě jiných zdaňovacích období za neekonomickou činnost považoval instalaci a údržbu veřejného osvětlení, provozování dopravního značení. Ovšem v případě zdaňovacích období v roce 2008, která jsou předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, považuje za neekonomickou činnost provozování pohřebiště apod. (aniž by výčet přesně specifikoval). Z formulace na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí pak dle žalobce vyplývá, že dle původně žalovaného by další neekonomickou činností mohla být správa a provoz svěřeného majetku. V této skutečnosti spatřuje žalobce nepřesvědčivost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že z žalobou napadeného rozhodnutí lze vyvodit, že původně žalovaný považuje za ekonomické činnosti ty, které poskytuje za úplatu. Ovšem žalobce zdůraznil, že při provozování pohřebiště poskytuje žalobce služby za úplatu – nájem hrobových míst a úhrada za služby s tím spojené nejsou dle žalobce ničím jiným, než službou poskytovanou za úplatu. Žalobce trval na tom, že příspěvek z rozpočtu zřizovatele je příspěvkem na veškeré vykonávané činnosti a je jen jedním ze zdrojů jeho hospodaření. Zřizovatel nestanoví své příspěvkové organizaci žádný rozpočet s účelovým určením pro jednotlivé vykonávané činnosti. Proto trval na tom, že výpočet poměrné výše odpočtu daně považuje za rozporný s čl. 2 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod. Pokud daňové orgány došly k závěru, že zákon konkrétní určitá pravidla pro plnění daňových povinností daňovým subjektům nestanoví, nemůžou mu je stanovit na základě své libovůle. Správce daně volil jakýsi výpočet, který označil jako jednu z možných variant, ovšem jaké jsou další možnosti a proč správce daně použil zrovna tuto variantu, správce daně neuvedl. Samotný výpočet správce daně je pro žalobce nesrozumitelný, nelze dle jeho názoru zjistit, proč použil daňový orgán konkrétní čísla v čitateli a jmenovateli, nelze zjistit, co čísla znamenají, z jakého důvodu byla použita a na základě čeho k nim správce daně dospěl.

Za druhou zásadní otázku považuje žalobce uplatňování DPH z hlediska § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce trvá na tom, že při aplikaci tohoto ustanovení nelze

za osobu, která vykonává sportovní nebo tělovýchovnou činnost, chápat každého jednotlivce, který si přijde zaspportovat. Trval na tom, že osvobození dle § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty by se mělo vztahovat jen na služby poskytnuté těm, kdo sportovní činnost provozují pro druhé jako veřejně prospěšnou činnost, a těm, kdo sami vykonávají sportovní činnost, a to ať jsou podnikateli či nikoliv. Argumentaci původně žalovaného s odkazem na Evropské společenství a judikaturu Evropského soudního dvora považuje žalobce za nepatřičnou. Dle žalobce vycházely správní orgány nepřipustně ze zásady „co není zákonem v oblasti státní správy přímo dovoleno, je zakázáno“, když tvrdily, že v textu zákona není uvedeno, o jaké osoby se jedná, a proto je nutné vykládat tento pojem nezužujícím způsobem, tedy že se jedná o jakoukoliv osobu.

Dále žalobce zdůraznil, že původně žalovaný se nevypořádal s argumenty žalobce a zejména s argumenty vyjádřenými v předloženém posudku Ústavu státu a práva AV ČR ze dne 9.3.2009. Namísto toho, aby se původně žalovaný vypořádal s jednotlivými argumenty tohoto posudku, bez dalšího je odmítl s tím, že neznamená závazný výklad práva.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný trval na tom, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se řádně, úplně, srozumitelně a nerozporně vypořádal se všemi vznesenými námitkami. Zdůraznil, že s účinností do 1.1.2005 vydalo Statutární město Ústí nad Labem (dále jen zřizovatel) ve vazbě na ustanovení § 84 odst. 2 písm. e) zák. č. 128/2000 Sb. o obcích (dále jen „zákon o obcích“), a ve vazbě na § 27 zák. č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), zřizovací listinu, kterou zřídilo příspěvkovou organizaci Městské služby Ústí nad Labem – tedy žalobce. Hlavním účelem příspěvkové organizace je dle zřizovací listiny provozování parkovišť, garáží, dopravního značení, pohřební služby, pohřebišť a krematorií, tělovýchovných a sportovních zařízení sloužících k regeneraci a rekondici, provozování veřejných WC a lázní, provozování vnitrozemské vodní dopravy a vnitrostátní silniční motorové dopravy nákladní, instalace a údržba veřejného osvětlení. Pro řádné plnění hlavního účelu a předmětu činnosti předal zřizovatel žalobci nemovitý a movitý majetek. Pro splnění hlavního účelu poskytuje zřizovatel žalobci finanční příspěvek. Jak vyplývá ze zřizovací listiny, je žalobce oprávněn vykonávat rovněž doplňkovou činnost, která však nesmí být provozována na úkon hlavního účelu a předmětu činnosti. Žalobce se s účinností od 1.1.2005 nechal registrovat jako plátce DPH.

Dále původně žalovaný uvedl, že podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty se předmět daně vztahuje na služby poskytnuté osobou povinnou k dani za úplatu. Ekonomickou činností se dle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty mimo jiné rozumí soustavná činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby. Žalobce na základě zřizovací listiny vykonával činnosti za příspěvek poskytnutý zřizovatelem a dále vykonával řadu činností za úplatu od jiných osob. Z hlediska výše citovaných ustanovení lze dle původně žalovaného dovést podstatný rozdíl v uplatňování DPH mezi činnostmi vykonávanými pro jiné osoby za úplatu a mezi činnostmi vykonávanými pro zřizovatele za příspěvek. Vztah mezi žalobcem jako příspěvkovou organizací a zřizovatelem vznikl na základě ustanovení zákona o obcích a nikoli na základě ustanovení zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“). Jestliže se tedy tento vztah neřídí obchodním zákoníkem, nelze dle původně žalovaného činnost žalobce vykonávanou za

příspěvek klasifikovat ve smyslu obchodního zákoníku jako soustavnou činnost prováděnou samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem zisku, ale je na tuto činnost nutno nahlížet jako na hospodaření s peněžními prostředky přijatými od zřizovatele, který se podílí na kontrole hospodaření. Skutečným cílem žalobce je dle původně žalovaného zajištění veřejně prospěšné činnosti za příspěvek poskytnutý zřizovatelem. Ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty se proto tento poskytnutý příspěvek nepovažuje za úplatu za ekonomickou činnost (za službu), ale jedná se o přesun peněžních prostředků, který není předmětem daně (nejedná se o poskytnutí služby ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty).

K problematice výkonu ekonomické činnosti původně žalovaný uvedl, že v návěti ustanovení § 23 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech je výslovně uvedeno, že územní samosprávný celek může vytvářet příspěvkové organizace k plnění svých úkolů, zejména k hospodářskému využívání svého majetku a k zabezpečení veřejně prospěšných činností. Z výčtu činností, které jsou ve zřizovací listině žalobce uvedeny jako jeho hlavní činnosti, jednoznačně vyplývá, že vykonává kromě jiného i veřejně prospěšné činnosti spočívající ve výkonu veřejné správy, např. dopravní značení – světelná signalizace, instalace a údržba veřejného osvětlení, provozování pohřebiště apod. Tyto činnosti nelze považovat za ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty. Ekonomickou činností dle uvedeného ustanovení se rozumí činnost definovaná jako soustavná činnost, uskutečňovaná samostatně za účelem získání příjmů. Na tomto místě původně žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Původně žalovaný dále uvedl, že žalobce uplatňoval sníženou sazbu daně na výstupu v rámci provozu sportovních zařízení (koupaliště, zimní a městský stadion, lázně). Dle původně žalovaného však u těchto případů měla být posouzena činnost žalobce jako poskytování služby úzce související se sportem nebo tělesnou výchovou osobám, které vykonávají sportovní nebo tělovýchovnou činnost, a uskutečňuje tedy ekonomickou činnost osvobozenou od DPH bez nároku na odpočet daně podle ustanovení § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty. K tomu původně žalovaný odkázal na rozsudky Evropského soudního dvora č. C-150/99 Stockholm a C-174/00 Kennemer Golf a Country Club.

Původně žalovaný zdůraznil, že z díkce § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty plyne, že plátce má nárok na odpočet, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Dle ustanovení § 72 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty pak plátce v případě, že přijatá zdanitelná plnění použije jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející, má nárok na odpočet daně pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro ekonomickou činnost. V případě přijatých zdanitelných plnění použitých k uskutečnění plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v ustanovení § 51 zákona o dani z přidané hodnoty nemá plátce nárok na odpočet podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

Původně žalovaný trval na tom, že postup daňových orgánů byl plně v souladu se zákonem a nedošlo k žalobcem namítanému porušení práv zaručených Listinou základních práv a svobod.

K argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28.11.2007, č.j. 15 Ca 144/2006-28, původně žalovaný uvedl, že závěry obsažené v tomto rozsudku bylo možno aplikovat na danou kauzu, neboť se jedná o shodnou právní otázku, stejného daňového účastníka a aplikaci shodných právních předpisů.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. K věci podotkl, že v mezidobí od podání žaloby došlo ke zlepšení vzájemné komunikace se žalovanou stranou, když žalovaná strana akceptovala žalobcem provedené zatřídění plateb u některých sportovních zařízení. Žalobou napadené rozhodnutí je tak dle právního zástupce žalobce zjevně vadné, a proto je třeba jej zrušit.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že posouzení důvodnosti žaloby ponechá zcela na úvaze soudu.

Při jednání soud provedl z vlastní iniciativy dokazování úplným zněním zřizovací listiny žalobce vydané s účinností od 1.7.2006 a dodatkem č. 1 úplného znění zřizovací listiny žalobce, který nabyl účinnosti dne 1.10.2006.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s., včetně otázky prekluze daňové povinnosti, ke které se soud podrobněji vyjádří níže. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkami žalobce namítajícími nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje pouze odůvodnění týkající se stanovení penále za období března až prosince 2008 a původně žalovaný se tak nevypořádal se všemi důvody, v nichž dle obsahu odvolání žalobce spatřoval nezákonnost prvostupňových rozhodnutí.

S touto námitkou se soud nikterak neztotožnil, žalobou napadené rozhodnutí obsahuje dle soudu dostatečné odůvodnění právních názorů i postupů správce daně jak při dodatečném doměření daně z přidané hodnoty tak při stanovení penále. Ke zcela obecné námitce, že se původně žalovaný nevypořádal s veškerými odvolacími námitkami, aniž by specifikoval, které námitky zůstaly opomenuty, uvádí soud, že dle jeho názoru z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že původně žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a žádná nezůstala zcela opomenuta.

Dále žalobce namítal nesrozumitelnost postupu daňových orgánů při výpočtu poměru, v jakém je možné uplatnit odpočet na dani z přidané hodnoty u plnění, která plátce použil jak pro uskutečnění své ekonomické činnosti, tak pro účely s ní nesouvisející. V daném případě jsou v rozhodnutí dle soudu dostatečným způsobem popsány důvody, proč správce daně přistoupil k použití předmětného vzorce a je v rozhodnutí dostatečně popsán postup, jak správce daně při výpočtu postupoval.

K námitce, že se původně žalovaný nevypořádal s argumentací obsaženou v posudku Ústavu státu a práva AV ČR ze dne 9.3.2009, soud uvádí následující. Žalobce ve svém

odvolání pouze uvedl, že pro svůj právní názor má oporu v právním výkladu Ústavu státu a práva AV ČR. Původně žalovaný se spornou otázkou v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval a v rozsahu námitky uplatněné žalobcem v odvolání se s předmětnou námitkou vypořádal. Nebylo povinností původně žalovaného hlouběji rozebírat právní závěry obsažené v právním výkladu Ústavu státu a práva AV ČR, na které žalobce ani blíže neodkázal a předmětné stanovisko ani k odvolání nepřiložil.

Soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a obsahuje právní hodnocení skutkového stavu a úvahy původně žalovaného, které jej vedly k vydání rozhodnutí, v dostatečném rozsahu.

První zásadní spornou otázkou, je, zda žalobce je subjektem, který vykonává výhradně ekonomické činnosti, či zda vykonává činnosti ekonomické i neekonomické. Touto otázkou ve vztahu k žalobci se soud zabýval již ve svých rozsudcích ze dne 28.11.2007, č.j. 15 Ca 144/2006-28, a ze dne 24.4.2013, č.j. 15 Af 42/2010-63. Soud neshledal důvod, aby se odchýlil od závěrů obsažených v těchto rozhodnutích.

Žalobce je příspěvkovou organizací obce zřízenou Statutárním městem Ústí nad Labem na základě zákona o rozpočtových pravidlech. Dle § 23 odst. 1 písm. b) citovaného zákona může územní samosprávný celek ve své pravomoci k plnění svých úkolů, zejména k hospodářskému využití svého majetku a k zabezpečení veřejně prospěšných činností zřizovat příspěvkové organizace jako právnické osoby, které zpravidla ve své činnosti nevytvářejí zisk.

Při výkladu zákona nelze vycházet z jednoho izolovaného ustanovení, ale je nutné vycházet z celé koncepce zákona. V daném případě je nutné ustanovení § 23 odst. 1 písm. b) zák. č. 250/2000 Sb. vykládat ve světle ustanovení § 27 odst. 1 téhož zákona, kde je uvedeno, že územní samosprávný celek zřizuje příspěvkové organizace pro takové činnosti ve své působnosti, které jsou zpravidla neziskové a jejichž rozsah, struktura a složitost vyžadují samostatnou právní subjektivitu. Na základě uvedených ustanovení dospěl soud k názoru, že není správný výklad žalobce, že si územní samosprávný celek může vybrat, zda založí příspěvkovou organizaci za účelem zisku, nebo zda ji založí jako organizaci, která ve své činnosti zisku nedosahuje. Slovo „zpravidla“ je nutné v obou ustanoveních vyložit tak, že většina činností, kterými územní samosprávný celek pověří příspěvkovou organizaci, musí být nezisková, ale příspěvková organizace může být pověřena i některými činnostmi, v rámci kterých bude vytvářet zisk. Samotný zákon však předpokládá, že příspěvkové organizace jsou primárně přímo ze zákona organizacemi, které nejsou zřízeny za účelem dosažení zisku.

Ohledně vykonávání ekonomické činnosti žalobcem dospěl soud k následujícím závěrům. V návěti § 23 odst. 1 zák. č. 250/2000 Sb. je výslovně uvedeno, že územní samosprávný celek může vytvářet příspěvkové organizace k plnění svých úkolů, zejména k hospodářskému využívání svého majetku a k zabezpečení veřejně prospěšných činností. Z výčtu činností, které jsou ve zřizovací listině žalobce uvedeny jako jeho hlavní činnosti, jednoznačně vyplývá, že vykonává kromě jiného i veřejně prospěšné činnosti – např. provozování pohřebiště, úklid ulic a veřejného prostranství apod. Tyto činnosti nelze považovat za ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty. Ekonomickými činnostmi se rozumí činnost definovaná v § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty jako soustavná činnost, uskutečňovaná samostatně za účelem získání příjmů. Žalobce v případě správy pohřebiště v žalobě výslovně uvádí, že se jedná o úplatnou činnost a jako příklad uvádí nájemné za pronájem hrobového místa, ovšem zde je nutné upozornit, že

příspěvková organizace pouze zprostředkovává výběr tohoto finančního plnění pro zřizovatele – vlastníkem pronajímané věci je město a žalobce pouze provádí výběr nájemného a jeho evidenci. Proto není možné uvedené nájemné považovat za úhradu za ekonomickou činnost.

Je třeba zdůraznit, že veřejně prospěšné činnosti, které žalobce vykonává, nejsou vyfakturovány žádnému subjektu, ani za jejich výkon nedostává žalobce od nikoho odměnu. Právě na výkon veřejně prospěšných činností je od zřizovatele poskytován žalobci příspěvek, se kterým následně žalobce hospodáří. Tento příspěvek není nijak vázán na objem skutečně provedených prací. Z rozpočtu zřizovatele je pak jednoznačně dohledatelné, které činnosti žalobce jsou důvodem pro přidělení příspěvku žalobci z rozpočtu města.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobce je subjektem, který vykonává jak ekonomické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, tak i činnosti, které za ekonomické činnosti nelze považovat.

K argumentaci obsažené v žalobcem předloženém stanovisku Ústavu státu a práva AV ČR, že pokud daňový subjekt vykonává alespoň některou ekonomickou činnost spadající pod definici obsaženou v ustanovení § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, pak má nárok na odpočet za veškerá zdanitelná plnění použítá pro veškeré své činnosti podle zřizovací listiny, soud poznamenává, že ji považuje za nesprávnou. V uvedeném stanovisku je argumentováno ustanoveními § 13 odst. 5 a § 14 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty, kde je uvedeno, co se pro účely tohoto zákona považuje za použití hmotného majetku pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce a co se považuje za poskytnutí služby pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce. Ve stanovisku je uvedeno, že výhradně v případech uvedených v ustanovení § 13 odst. 5 a § 14 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty je možno přistoupit ke stanovení daně podle koeficientu. Na tomto místě soud musí zdůraznit, že uvedená ustanovení je nutno vykládat v přímé souvislosti s § 13 odst. 4 písm. a) a § 14 odst. 3 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty. V těchto ustanoveních je uvedeno, že za dodání zboží nebo převod nemovitosti za úplatu se také považuje použití hmotného majetku pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce, a že za poskytnutí služby za úplatu se také považuje poskytnutí služby pro účely nesouvisející s uskutečňováním ekonomických činností plátce. Ustanovení § 13 odst. 5 a § 14 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty tedy je dle soudu, oproti argumentaci obsažené v citovaném vyjádření Ústavu státu a práva AV ČR, nutno vykládat jako ustanovení, která definují zdanitelná plnění. Jinými slovy, definují případy, kdy i bezúplatné plnění či plnění pro osobní potřeby zaměstnanců jsou předmětem DPH.

Dále žalobce namítal, že příspěvek od zřizovatele na rok 2008 nebyl určen pouze na správu a provoz pohřebiště, ale bez rozlišení na celou jeho činnost.

K této námitce soud zdůrazňuje, že žalobce je příspěvkovou organizací, do jejíhož předmětu činnosti spadají především veřejně prospěšné činnosti, jejichž výkon není nikomu vyúčtováván. Z rozpočtu zřizovatele je jednoznačně doložitelné, že příspěvky poskytované zřizovatelem na chod žalobce jsou poskytovány právě v souvislosti s potřebou zabezpečení výkonu ve zřizovací listině uvedených veřejných služeb. Je pravda, že žalobce dále s již poskytnutými příspěvky nakládá svým jménem a na svoji odpovědnost a nemusí je vyúčtovávat, to však nic nemění na charakteru prováděných prací a na skutečnosti, že příspěvky od zřizovatele jsou poskytovány právě v souvislosti s výkonem veřejně prospěšných činností, jejichž výkon není již nikomu dále fakturován.

Právě charakter samotného právního rámce existence žalobce, jak byl naznačen již výše, způsob jeho financování a předmět jeho činností jsou skutečnosti, které mají podstatný vliv na způsob stanovení DPH u žalobce.

Rovněž tuto námitku žalobce vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

K námitce žalobce, že původně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně nestanovil, které činnosti žalobce považuje za činnosti neekonomické, soud konstatuje, že vzhledem ke konstrukci výpočtu krácení daně v daném případě při zohlednění skutečnosti, že žalobce vykonával ekonomické i neekonomické činnosti (který je blíže popsán níže), není podstatné jednoznačně vymezit veškeré činnosti žalobce, které provozuje jako neekonomické činnosti, ale postačuje zjištění, že žalobce neekonomické činnosti vykonával. K takovému zjištění, jak bylo již výše uvedeno, oprávněně správní orgány dospěly a v souladu s tímto závěrem postupovaly. Skutečnost, že původně žalovaný tedy výslovně nespécifikoval jednotlivé činnosti, které považuje za neekonomické a uvedl je pouze příkladmo – „správa a údržba pohřebišť“, nezpůsobuje žádnou vadu žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce týkající se způsobu výpočtu poměrné výše odpočtu daně uvádí soud následující.

K tvrzení žalobce, že samotný výpočet poměrné výše odpočtu daně správcem daně je pro něho nesrozumitelný a nedokáže určit, proč použil správce daně konkrétní čísla ani co tato čísla představují, soud konstatuje, že v rámci daňového řízení byl způsob výpočtu poměrné výše odpočtu daně ve smyslu § 72 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty zcela dostatečným způsobem s žalobcem rozebrán a postup mu byl vysvětlen. Ve zprávě o daňové kontrole, se kterou byl žalobce seznámen v rámci ústního jednání konaného dne 15.11.2011, o kterém byl vyhotoven protokol č.j. 284151/11/214932506624, je postup výpočtu zcela přehledně vysvětlen a je zde rovněž uvedeno, jaké konkrétní částky v případech jednotlivých zdaňovacích období jsou do vzorce dosazovány a z jakého důvodu. Žalobce tak byl v průběhu daňového řízení řádně seznámen s postupem správce daně a bylo mu předestřeno, jak správce daně při výpočtu postupoval a jaké údaje do svého vzorce dosadil.

Jak již bylo uvedeno výše, dospěl soud k závěru, že žalobce nakupoval služby či jiná plnění, která používal jak pro svou ekonomickou činnost, tak pro účely s ní nesouvisející. Proto má žalobce v souladu s ustanovením § 72 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty nárok na odpočet pouze v poměrné výši odpovídající rozsahu použití pro ekonomickou činnost. K využití ustanovení § 72 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty musel správce daně přistoupit, neboť žalobce nebyl schopný doložit, která přijatá zdanitelná plnění použil na

- plnění v souvislosti s jeho ekonomickými činnostmi,
- plnění v souvislosti s veřejně prospěšnými činnostmi, které nesplňují definici ekonomických činností,
- plnění v souvislosti jak s ekonomickými činnostmi, tak i pro účely, které s nimi nesouvisí.

Způsob krácení daně je zakotven v ustanovení § 76 zákon o dani z přidané hodnoty. V § 76 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je uvedeno, že u přijatých zdanitelných plnění, u kterých je plátce povinen krátit odpočet daně podle § 72 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty (dále jen "krácená plnění"), se poměrná část nároku na odpočet daně vypočte jako součin daně na vstupu u krácených plnění za příslušné zdaňovací období a koeficientu. V odst. 2 citovaného ustanovení je pak dále uvedeno, že koeficient se vypočítá jako podíl, v

jehož čitateli je součet částek bez daně za veškerá plátcem uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně uvedená v § 72 odst. 2 písm. a) až d) zákona o dani z přidané hodnoty a ve jmenovateli celkový součet údajů v čitateli a součet veškerých plátcem uskutečněných plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně uvedených v § 75 odst. 1, popřípadě upravený podle odstavce 3 zákona o dani z přidané hodnoty. Do součtu částek bez daně za uskutečněná plnění s nárokem na odpočet daně se pro účely tohoto ustanovení započítávají také přijaté platby, pokud z těchto přijatých plateb plátcí vznikla povinnost přiznat daň nebo uskutečnění plnění. Vypočtený koeficient se zaokrouhlí na dvě desetinná místa nahoru.

Dle názoru soudu původně žalovaný postupoval v souladu s výše citovanou dikcí zákona, pokud v daném případě při stanovení poměrné výše nároku na odpočet daně postupoval tak, že výši nároku na odpočet stanovil jako součin daně na vstupu u přijatých zdanitelných plnění a koeficientu, který vypočetl jako podíl, v jehož čitateli je součet příjmů a výnosů za veškerá zdanitelná plnění a ve jmenovateli součet údajů uvedených v čitateli a příspěvku od zřizovatele. Tímto postupem původně žalovaný postupoval dle názoru soudu v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona, přičemž postupoval rovněž v souladu se zásadami daňového řízení a při výpočtu zohlednil objektivně veškeré dosazené hodnoty tak, aby nedošlo k poškození daňového subjektu.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že ani tato žalobcová námitka není důvodná.

Druhým zásadním okruhem sporných otázek mezi žalobcem a daňovými orgány je uplatňování DPH z hlediska § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty. I touto otázkou se zdejší soud ve vztahu k žalobci zabýval ve svých předchozích rozhodnutích 28.11.2007, č.j. 15 Ca 144/2006-28, a ze dne 24.4.2013, č.j. 15 Af 42/2010-63. Po vydání rozsudku ze dne 28.11.2007, č.j. 15 Ca 144/2006-28, byl vydán rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 21.2.2013, sp. zn. C-18/12, na jehož závěry pak soud v rozsudku ze dne 24.4.2013, č.j. 15 Af 42/2010-63, reagoval. V mezidobí od vydání uvedeného rozsudku dle soudu nedošlo k posunu právního výkladu dotčených právních ustanovení ani k žádnému judikатурnímu zvratu, a proto neshledal soud důvod odchýlit se od závěrů obsažených v rozsudku ze dne 24.4.2013, č.j. 15 Af 42/2010-63.

V § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty je uvedeno, že od daně z přidané hodnoty je bez nároku na odpočet osvobozeno poskytování služeb úzce souvisejících se sportem nebo tělesnou výchovou právníckými osobami, které nebyly založeny nebo zřízeny za účelem podnikání, osobám, které vykonávají sportovní nebo tělovýchovnou činnost. S odkazem na výše uvedené soud dovozuje, že příspěvkové organizace pojmově nelze zřídit za účelem podnikání, neboť pojmovým znakem podnikání je mimo jiné vykonávání činnosti za účelem zisku a dle § 27 odst. 1 zák. č. 250/2000 Sb. zřizují územní samosprávné celky příspěvkové organizace pro takové činnosti ve své působnosti, které jsou zpravidla neziskové – tedy nelze zřídit příspěvkovou organizaci za účelem dosahování zisku. Je sice pravdou, že příspěvková organizace si na svou činnost malým dílem získává prostředky sama, avšak podstatnou část finančních prostředků organizace tvoří příspěvek na její existenci od zřizovatele. Právním předpisem je připuštěno, aby zřizovatel dovolil příspěvkové organizaci provádět jinou činnost než hlavní za účelem zlepšení hospodářské situace; vedlejší hospodářská činnost nesmí být na úkor hlavní činnosti. Na rozdíl od hlavní činnosti, jejíž výkony jsou poskytovány zpravidla na úrovni nebo pod úroveň skutečných nákladů, v činnosti vedlejší se příspěvková organizace chová tržně jako podnikatelský subjekt. Ovšem účel, pro

který byla organizace zřízena, spočívá právě v činnostech, na jejichž výkon je příspěvkové organizaci poskytován příspěvek od zřizovatele. Proto se soud ztotožnil s názorem původně žalovaného, že žalobce je nutno považovat za právnickou osobu, která nebyla zřízena za účelem podnikání.

Žalobce dále namítá, že vstupné do plavecké haly, zimního stadionu nebo lázní nelze považovat za platbu za službu úzce související se sportem ve vztahu k běžným uživatelům, ale pouze ve vztahu k osobám, které vykonávají sportovní činnost pro druhé jako veřejně prospěšnou činnost a ve vztahu k těm, kteří sami vykonávají sportovní činnost ve smyslu zákona o daních z příjmů. S tímto názorem soud nesouhlasí. Soud dospěl k názoru, že vstupné do uvedených zařízení je úplatou za služby úzce související se sportem nebo tělesnou výchovou. Formulace použitá v zákoně přesně odpovídá službám, které jsou v daných případech poskytovány bez ohledu na skutečnost, zda bude osoba v daném areálu sportovat či nikoli. V případě koupaliště je předmětnou službou například to, že v areálu je posekaná tráva, jsou zde k dispozici převlékárny, provozovatel zajišťuje pracovníky, kteří dohlížejí na bezpečnost návštěvníků při provozování sportu a na dodržování provozního řádu jak na sportovištích, tak i na ostatních plochách v rámci areálu. V případě zimního stadionu či lázní je například takovou službou po zaplacení vstupného již bezplatné poskytnutí šaten, možnost uložení cenností do bezpečnostních schránek, vytápění prostor bazénu či naopak zajištění nižší teploty v zimním stadionu. V daném případě se tedy nejedná přímo o sportovní služby, ale o služby úzce související se sportem nebo tělesnou výchovou. Bez poskytnutí takových služeb by se dané sportovní činnosti daly vykonávat jen s obtížemi nebo by se nedaly vykonávat vůbec. Zároveň jde o služby, které konzumuje každý návštěvník areálu. K námitce, že nelze považovat širokou veřejnost, která využívá sportovní objekty za „osoby, které vykonávají sportovní nebo tělovýchovnou činnost“ ve smyslu § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty, soud uvádí, že v textu zákona není uvedeno, že v případě výše uvedených osob se musí jednat pouze o osoby právnické, či podnikatele nebo osoby nepodnikající. V případě pojmu „osoba“ je nutné jej vykládat nezužujícím způsobem, tedy jedná se o jakoukoliv osobu, tedy z hlediska žalobce je nutné za uvedené osoby skutečně považovat všechny osoby sportující nebo provozující tělesnou výchovu. Tomuto odpovídá i český překlad čl. 13 A písm. m) směrnice č. 77/388/EHS (tzv. šestá směrnice), kde bylo uvedeno, že osvobození od daně se poskytuje plnění poskytnutému za daných podmínek „osobám účastnícím se sportovních akcí nebo tělesné výchovy“. Z této formulace jednoznačně vyplývá, že se nemůže jednat o pouze o osoby, jejichž předmětem činnosti je výkon sportovní nebo tělovýchovné činnosti. Uvedená směrnice byla sice nahrazena novou směrnicí Rady 2006/112/ES, jejíž český překlad čl. 132 odst. 1 písm. m) téměř doslovně koresponduje s definicí výše uvedených osob obsaženou v zákoně o dani z přidané hodnoty, ovšem znění tohoto ustanovení v angličtině se vůbec nezměnilo (persons taking part in sport or physical education). Proto je možné při výkladu uvedeného ustanovení jako výkladovou pomůcku využít i původní oficiální překlad čl. 13 A písm. m) směrnice č. 77/388/EHS.

Výše uvedené závěry ohledně pojmu „osoby účastnící se sportovních akcí nebo tělesné výchovy“ potvrzuje i rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 21.2.2013, sp. zn. C-18/12, Město Žamberk proti Finančnímu ředitelství v Hradci Králové, kde je uvedeno, že pojem „sport“ je nutno ve vztahu k osvobození od DPH vykládat autonomním způsobem tak, aby nedošlo k rozdílným v použití režimu DPH mezi jednotlivými členskými státy. Krajský soud v souvislosti s tím uvádí, že tedy nelze použít definice tohoto pojmu z vnitrostátních předpisů, jak to je činěno ve stanovisku Ústavu státu a práva AV ČR předloženém žalobcem. Dále je

v citovaném rozsudku v odstavcích 22 a násl. uvedeno: „Článek 132 odst. 1 písm. m) směrnice o DPH ke své použitelnosti rovněž nevyžaduje, aby sportovní činnost byla provozována na určité úrovni, například profesionální, ani aby dotčená sportovní činnost byla provozována určitým způsobem, a sice pravidelně nebo organizovaně nebo za účelem účasti na sportovních soutěžích, ovšem za předpokladu, že tato činnost není provozována čistě v rámci odpočinku a zábavy.

Co se týče účelu čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice o DPH, je třeba uvést, že cílem tohoto ustanovení je podpora určitých činností ve veřejném zájmu, a sice služeb úzce souvisejících s provozováním sportu nebo tělesnou výchovou, které poskytují neziskové organizace osobám vykonávajícím sportovní nebo tělovýchovnou činnost. Cílem uvedeného ustanovení je tak podpořit provozování takových aktivit širokými vrstvami obyvatelstva.

Výklad tohoto ustanovení omezující působnost jím stanoveného osvobození od daně na sportovní činnosti provozované organizovaně, soustavně nebo jejichž cílem je účast ve sportovních soutěžích, by přitom byl s uvedeným cílem v rozporu.

Vzhledem k výše uvedenému je třeba odpovědět na první otázku tak, že čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice o DPH musí být vykládán v tom smyslu, že neorganizované a nesoustavné sportovní aktivity, jejichž cílem není účast ve sportovních soutěžích, lze považovat za provozování sportu ve smyslu tohoto ustanovení.“

Evropský soudní dvůr ve svém rozhodnutí dále zdůraznil, že pro posouzení možnosti aplikace osvobození od DPH na vstupné do areálu koupaliště, je nutné současně posoudit, zda daný areál je vůbec způsobilý a vhodný k provozování sportovního plavání. V odstavcích 33 až 35 citovaného rozsudku je uvedeno: „Co se týče otázky, zda v rámci takového jediného komplexního plnění je převládajícím prvkem možnost provozovat sportovní aktivity spadající pod čl. 132 odst. 1 písm. m) směrnice o DPH, nebo spíše čistě odpočinek a zábava, je třeba na tuto otázku odpovědět, jak bylo připomenuto v bodě 30 tohoto rozsudku, z hlediska běžného uživatele, přičemž toto hledisko musí být určeno s ohledem na všechny objektivní prvky. V rámci tohoto celkového posouzení je třeba zohlednit zejména koncepci dotčeného koupaliště vyplývající z jeho objektivních charakteristik, to znamená jednotlivých druhů nabízených zařízení, jejich uspořádání, počtu a významu vzhledem k celému areálu.

Co se týče konkrétně vodních ploch, vnitrostátní soud musí zohlednit zejména to, zda jsou vhodné k provozování sportovního plavání, jelikož jsou například rozděleny na plavecké dráhy, vybaveny startovacími bloky a mají odpovídající hloubku a rozměry, nebo zda jsou naopak vybaveny tak, že jsou vhodné především k zábavě.

Naproti tomu skutečnost, že záměr určité části návštěvníků se netýká takto určeného převládajícího prvku dotčeného plnění, nemůže toto určení zpochybnit.“

Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se daňové orgány zabývaly otázkou charakteru vodních ploch v jednotlivých areálech. Jak vyplývá z výše citovaných závěrů Evropského soudního dvora, je však charakter převládajících vodních ploch v areálu koupaliště podstatnou skutečností, od které se odvíjí řešení otázky aplikace ustanovení § 61 písm. d) zákona o dani z přidané hodnoty na vstupné na koupaliště. Vzhledem k této skutečnosti dospěl soud k závěru, že v daném případě pro správné posouzení této otázky je nutno správní spis doplnit o dokazování v tomto směru a je nutno, aby se následně daňové orgány vypořádaly na základě zjištěných skutečností s otázkou, zda vodní plochy na jednotlivých koupalištích jsou vhodné k provozování sportovního plavání, či zda jsou vhodné především k zábavě.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobce je důvodná, neboť napadená rozhodnutí trpí vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., když skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadených rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadená rozhodnutí původně žalovaného, zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. O prvostupňových rozhodnutích nebylo rozhodováno, neboť vzhledem ke specifikám daňového řízení soudem vymezené nedostatky mohou být odstraněny v rámci řízení před odvolacím orgánem.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 922,-Kč, která se skládá z částky 3 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 4 200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1.9.2006; z částky 3 100,-Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce žalobce podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1.1.2013 [účast při jednání soudu - § 11 odst. 1 písm. g)] a z částky 300,-Kč za s tím související režijní paušál podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1.9.2006, z částky 1 722,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová